

El Molí Assolat o Ressolat

Deixat enrera el Molí Traver, camàdejant per la llera del riu (és com m'agrada arribar als molins sempre que puc) s'aplega a aquest molí, situat a la dreta del flum i a frec del corrent. El nom suposo que li ve de l'estat llastimós de conservació en que s'hi troba. La partida on és s'anomena Vinaixa. Pertany a la finca del mas de Bellés, propietat de José Pradas, però va a nom de Miguel Bellés Vidal.

D'ençà que hi som crida l'atenció el meravellós arc apuntat que reforçava el sostre en forma de volta de la sala de moldre de la qual només hi resta la meitat de més endins. Una cresta de pedra ens assenyala on era la porta.

Era molí d'una mola, on ara s'aprecia un buit que ens fa pensar que no hi són ensorrades, segurament les degueren treure. El càrcol i el desguàs romanen totalment colgats per les aportacions que ha anat deixant el riu.

No hi havia vivenda per al moliner ni tampoc estable per als matxos, ases o someres.

És molí de rampa, però aquesta és molt ampla, de molta inclinació i situada a frec d'aquest, sense el clàssic esglaonament exterior de protecció. És molt minso el desnivell que hi ha entre el fons de la bassa i el càrcol. No sovintegen aquests tipus de rampes. És única a la nostra conca. S'aconsegueix la pressió adient per la gran quantitat d'aigua que consumeixen i per la forta inclinació que tenen. Tot i això la potència sempre els manca i massa sovint ronregen les moles. Bona prova de dites mancances és que en construir el molí Bellés, més a prop del mas, deixà de moldre, possiblement en temps de Cristòbal o Miguel Bellés Calaf. No podem pensar que fóra molí per a moldre d'altri, ans bé deuria moldre la producció de gra de la finca per

Malgrat que mig molí ja no hi és, l'arc segueix reforçant la sala de moldre.

abastar les necessitats de persones, bestiar i aviram. Cal dir que els molins de poca potència no se solien emprar per moldre blat perquè la qualitat de la farina se'n ressentia, ans bé molien qualsevol tipus de pinsos.

La seva cronologia relativa podria ésser dels segles XV-XVI. Miguel Bellés Saura, l'últim descendent directe, no recorda cap moliner ni d'haver sentit res del seu funcionament.

La bassa és a tocar del molí. És llarga, estreta i de poca capacitat, per la qual cosa poca feina podria fer amb una bassada. Després de la bassa es pot seguir un bon tros de sèquia, però ve que es perd. Tot seguint riu amunt veiem a la dreta vestigis d'una sèquia que seguint-los ens porta a la bassa del molí Bellés. D'altra banda, algunes persones consultades coïncideixen a afirmar (han sentit parlar-ne) que aquest tram creuava el riu i enllaçava amb la sèquia del molí Ressolat. Si ho feia mitjançant sifons, no en queda cap rastre.

A mon albir, aquest molí usava la bassa actual del molí Bellés, la més llarga de la conca i la més vasta, amb unes disponibilitats d'aigua molt superiors a les de la bassa del molí Ressolat

i suficients per dur a terme una molturació continuada en una rampa de tan poca potència.

Posteriorment, quan es va bastir el molí Bellés baix del mas, aquesta bassa fou condicionada aixecant el mur de contenció al voltant d'un metre i amb prou reforçaments per a que pogués suportar l'augment de pressió que suposava un superior embalum d'aigua emmagatzemada.

Aquesta hipòtesi, basada amb una observació curiosa i primfílada, és compatible amb una possible simultaneïtat d'ús d'ambdós molins.

El final de la bassa.

La boca de la rampa.

La part més elevada de l'arc.

Detall de l'arc apuntat.

Les restes del molí Ressolat.